

гробътъ ти, непознатъ може отъ най голѣмото число на ония, които те обичахъ, както той ми бѣше непознатъ! — И се помолихъ за спокойствието на душата ти!

Напомнихъ си още за малкото нѣмо дѣте, за умилниятъ гласъ на Магдалина, за съчувствието си къмъ нея, за вълхвитѣ съсѣдитѣ ми, за мнимиятъ Луи XVII, за горкиятъ отсѣденъ, който се остави да се оплаши отъ билетътъ ми, и когото помислихъ да чювамъ да вика отъ сопата.

Сичкитѣ тия припомняния, и много други, мжчяхъ ме като единъ лошъ сънъ, нъ по много още ме мжчеше припомнянето на двѣтъ визити, които ми бѣше направилъ баща ми, прѣдъ десетъ години. Какво ли бѣше мечтанъето на тоя добъръ старецъ, когато се надѣваше, че ще можъ наскоро да идж при него на Туринъ! Можялъ ли е да утрае като е мислилъ за сина си осѣденъ за десетъ години на тъмница, и каква тъмница! И като се е распляло мечтанъето, да ли е ималъ, както и майка ми, доста сила, да устои на една толкъсь голѣма скърбъ? Да ли ще ги видж пакъ и двамата, или ще намѣриж само единътъ? И кого?

О съмнѣнье пълно съсь тжга и сѣ подновявано! стжпвахъ, тѣй да рекж, прагътъ на нашята кжща, и не можяхъ да знамъ дали баща ми и майка ми живѣйтъ още, да ли ми оставаше още нѣкое лице отъ домородството ми!

Директорътъ на полицията ме прие съсь учтивость и ми позволи да слѣзж на *а ла Белла Венециана* съсь царскиятъ комисаринъ, намѣсто да ме държи другадѣ затворенъ. Обаче, той ми запрѣти да се показувамъ на когото и да е; и туй ме накара да